

Ο άγιος Αυξέντιος (28 Σεπτεμβρίου)

Η εγκράτεια κι ή ηθική καθαρότητα, σύμφωνα με την ομολογία και της ίδιας της επιστήμης, είναι δύο από τους πολύτιμους παράγοντες πάνω στους οποίους στηρίζεται ή σωματική υγεία κι ή μακροβιότητα του ανθρώπου.

Είναι πια διαπιστωμένο κι αποδεκτό απ' όλους, ότι κανένα πράγμα δεν καταστρέφει τόσο την υγεία και δεν σακατεύει τον άνθρωπο σε τέτοιο βαθμό, όσο οι καταχρήσεις κι οι ηθικές παρεκτροπές.

Αυτές είναι πού κλονίζουν πρόωρα τον άνθρωπο και τον κάνουν να φαίνεται γερασμένος, κι απ' αυτή ακόμη τη νεανική του ηλικία.

Αντίθετα εκείνοι πού κάνουν βίωμα τους από νωρίς τα λόγια του Πνεύματος του Θεού «μεις έστε ναός Θεού ζώντος», και ζουν μια ζωή συγκρατημένη και σέβονται το σώμα τους, γιατί το θεωρούν έμψυχο ναό του Θεού, αυτοί μπορούν να χαιρόνται την υγεία τους και να δουλεύουν ευτυχισμένοι σ' ολόκληρη τη ζωή τους.

Την αλήθεια αυτή βεβαιώνουν οι μυριάδες των ασκητών αγίων, πού έζησαν με εγκράτεια, αλλά και θολερότητα μέχρι τα βαθιά τους γηρατειά.

Ένας απ' αυτούς τους ξεχωριστούς και γνωστούς στην Κύπρο μας αγίους, είναι κι ο ιερός Αυξέντιος.

Είναι ένας από τους τριακόσιους Αλαμανούς, όπως λέγονται, αγίους, πού ήρθαν στο νησί μας τον 12 αιώνα μ.Χ. και ήταν μάλιστα κι ο αρχηγός τους. Ό μακάριος αυτός όσιος υπήρξε μια μορφή εξαιρετική κι ασκητική. Μια προσωπικότητα ιερή και φωτεινή. Ένα παράδειγμα φλογερής αγάπης κι αφοσίωσης στον Χριστό. Από παιδί γνώρισε τη στρατιωτική τέχνη, μα και τη δόξα και τα κέρδη της παλικαριάς. Η καρδιά του όμως δεν παρασύρθηκε. Δεν ξεγελάστηκε από τα εφήμερα αγαθά. Δεν νικήθηκε. Διψούσε κάτι ανώτερο, υψηλότερο, αγιότερο. Και σαν τέτοιο δεν έβρισκε άλλο από την αφιέρωση του στον Χριστό.

Εκείνο τον καιρό ή Ευρώπη συγκλονιζόταν από ένα κήρυγμα: Οι Άγιοι Τόποι, οι τόποι πού γεννήθηκε, μεγάλωσε, περπάτησε και δίδαξε ό Σωτήρας των ανθρώπων, όπως και οι τόποι πού θαυματούργησε, αλλά και συλλήφθηκε κι υβρίστηκε και σταυρώθηκε και πέθανε και τάφηκε, βρισκόντουσαν κάτω από τη μωαμεθανική εξουσία. Κι οι κατακτητές, βάρβαροι και σκληροί, υπέβαλλαν σε μύριους εξευτελισμούς όλους εκείνους που αποτολμούσαν να πάνε μέχρι την Αγία Γη, για να επισκεφθούν και να προσκυνήσουν τα ιερά προσκυνήματα. Οι Άγιοι Τόποι πρέπει να ελευθερωθούν. Όσοι νοιώθουν την καρδιά τους να πυρώνεται από την αγάπη του Χριστού, ας έλθουν να ενωθούν μαζί μας για τον ιερό τούτο πόλεμο. Τον πόλεμο πού αποβλέπει στην απελευθέρωση των Αγίων Τόπων. Χιλιάδες πολεμιστές πίστεψαν στο προσκλητήριο σάλπισμα κι ενώθηκαν σε μια μεγάλη στρατιά, τη Β' Σταυροφορία. Ανάμεσα σ' αυτούς τους φλογερούς οραματιστές πού κατατάχτηκαν και σχημάτισαν την ιερή στρατιά ήταν και τριακόσιοι Έλληνες, πού εργαζόντουσαν στη Γερμανία. Με αρχηγό τον πιστό και θαρραλέο Αυξέντιο σμίχτηκαν κι αυτοί για τη μεγάλη προσπάθεια.

Δυστυχώς ή στρατιά αυτή, όπως ξέρουμε, απέτυχε στον σκοπό της. Τα διάφορα τάγματα διαλύθηκαν και διασκορπίστηκαν. Ο ιερός Αυξέντιος στην περίπτωση αυτή κάλεσε τα παλικάρια του κι αφού τους μίλησε με παλμό για την αγάπη του Χριστού και τη θυσία του για τους ανθρώπους, τους υπέδειξε, αν ήθελαν να μη γυρίσουν πίσω, άλλα να τραβήξουν προς τα μέρη του Ιορδάνη, για να ζήσουν μια ζωή ασκητική, μια ζωή ολοκληρωτικής αφιέρωσης στον Θεό.

Η πρόταση έγινε ενθουσιαστικά δεκτή. Και την ίδια στιγμή όλοι τους έσπευσαν να την κάμουν έργο. Αφού πήγαν όλοι μαζί και προσκύνησαν στην Ιερουσαλήμ, ύστερα γύρισαν στην έρημο του Ιορδάνη με σκοπό, να αφιερωθούν στον Θεό και να ζήσουν εκεί τη μοναχική κι ασκητική ζωή. Η νηστεία, ή αγρυπνία, ή προσευχή, ή μελέτη των Γραφών, ή εύποιία κι ή έμπρακτη αγάπη προς εκείνους, πού είχαν ανάγκη της βοήθειας τους, ήταν ή καθημερινή τους φροντίδα. Το περιβάλλον όμως του Ιορδάνη δεν τους βοηθούσε για τη ζωή πού διάλεξαν να ζήσουν. Γ' αυτό μια μέρα κατέβηκαν στην παραλία με τον σκοπό να φύγουν από τον τόπο εκείνο. Εδώ βρήκαν ένα καράβι, μπήκαν μέσα, κι ήρθαν στην Κύπρο μας, πού ήταν τότε ονομαστή για τη θεοσέβεια της. Το πλοίο σταμάτησε στην Πάφο. Μια παράδοση, λέει, πώς τσακίστηκε πάνω στους βράχους εξ αιτίας μιας δυνατής τρικυμίας. Οι επιβάτες όμως δεν έπαθαν τίποτε και βγήκαν όλοι στη στεριά. Απ' εδώ σκορπίστηκαν σε διάφορα μέρη κι έζησαν ό καθένας τους τη μακαριά ζωή με το δικό του τρόπο.

Ο Αυξέντιος, αφού περιήλθε το νησί, κατέληξε σε μια σπηλιά στην περιοχή της Καρπασίας μεταξύ των χωριών Κώμης Κεπήρ και Επτακώμης.

Η ζωή του υπήρξε μια ζωή θερμής αγάπης και στ' αλήθεια ολοκληρωτικής προσφοράς στον Χριστό. Κάθε μέρα ύστερα από θερμή κι αγρυπνη προσευχή πού κρατούσε ώρα πολλή, άρχιζε να διαβάξει ή και να αποστηθίζει τα λόγια του Θεού. Για να επιτύχει στην προσπάθεια του αυτή αγωνιζόταν να κρατάει στον νου του την κάθε περικοπή χωρίς βία, άλλα με υπομονή και πραότητα και ταπεινοφροσύνη. Τα λόγια του Κυρίου «μάθετε απ' εμού, ότι πρᾶος ειμί και ταπεινός τη καρδία» (Ματθ. ια' 29) αντηχούσαν κάθε στιγμή στ' αυτιά του.

Για ν' αποφεύγει τους πονηρούς κι ακάθαρτους λογισμούς, πού ο Σατανάς του έριχνε στη σκέψη, για να του λερώνει την καθαρότητα της καρδιάς, ό ουρανοπολίτης αθλητής με φόβο Θεού στοχαζόταν πάντα τη μέλλουσα κρίση. Πρόσεχε, έλεγε ο ίδιος στον εαυτό του. «Έπεχε, σεαυτώ, Αυξέντιε». Ενθυμού το Δικαστήριο. Ενθυμού τις δοκιμασίες της αιώνιας τιμωρίας. Με τα συνθήματα αυτά και με παρόμοιες ευλαβείς σκέψεις κρατούσε την καρδιά του αγρυπνη και προσεχτική από την επίθεση των ληστών, πού λέγονται πονηροί διαλογισμοί. Όταν ή αγάπη του θεού τον απάλλασσε από τα «πεπυρωμένα βέλη του πονηρού», τότε ή προσευχή του οσίου γινόταν και πιο θερμή. «Κύριε», έλεγε τότε με πόνο ψυχής ό ασκητής: «Κύριε, γεννηθήτω ή καρδιά μου άμωμος εν τοις δικαιώμασί σου, όπως αν μη αισχυνθώ» (ψαλμ. ριη', 80). Δηλαδή, Κύριε, είτε ή καρδιά μου με τον φωτισμό και την ενίσχυση σου να γίνει άμεμπτη στην προσπάθεια μου να κρατήσω τα δικαιώματα σου. Να γίνει άμεμπτη για να μη ντροπιασθώ μπροστά στους ανθρώπους και μπροστά στο φοβερό σου κριτήριο σαν ένας ένοχος άνθρωπος και παραβάτης. «Έλ θέτωσάν μοι οι οικτιρμοί σου, και ζήσομαι, ότι ό νόμος σου μελέτη μου εστίν» (Ψαλμ. ριη', 77). Ας έλθουν σε μένα οι οικτιρμοί σου, Κύριε, για να μου δώσουν ζωή, γιατί και μέσα στις θλίψεις μου δεν σε λησμόνησα. Ό νόμος σου αποτελεί για μένα τη διαρκή σκέψη και απασχόληση του μυαλού μου.

Πολλές φορές ο πονηρός δημιουργούσε τέτοια ταραχή στο ασκητήριο του οσίου και τέτοιο θόρυβο που νόμιζε κανείς πώς γινόταν σεισμός. Σεισμός που απειλούσε να καταρρίψει και να ισοπεδώσει τα πάντα. Και τις στιγμές αυτές ο Άγιος ειρηνικός κι ατάραχος έψαλλε δυνατά και μελωδικά τον ψαλμό της βαθιάς εμπιστοσύνης και πίστεως στον Θεό. «Ο Θεός ημών καταφυγή και δύναμις, βοηθός εν θλίψεσι ταίς εύρουσαις ημάς σφόδρα· δια τούτο ου φοβηθησόμεθα εν τω τaráσσεσθαι την γη και μετατίθεσθαι όρη εν καρδίαις θαλασσών» (ψαλμ. με', 2-3). Δηλαδή ο Θεός είναι ή καταφυγή κι ή δύναμη μας είναι ο παντοδύναμος βοηθός μας στις θλίψεις που μας βρήκαν. Για τούτο τον λόγο οτιδήποτε κι αν συμβεί, κι αν ακόμη συμβούν οι ανατροπές κι οι καταστροφές που θα γίνουν στη συντέλεια του κόσμου, εμείς δεν θα φοβηθούμε. Δεν θα φοβηθούμε έστω κι αν ή γη θα σείεται συθέμελα κι αν τα βουνά θα κόβονται απ' τη ρίζα τους και θα πέφτουν μέσα στη θάλασσα.

Ό όσιος υπέμεινε κι άλλους πολλούς και σκληρούς πειρασμούς. Με την προσευχή όμως, την αυστηρή νηστεία και την εγκράτεια του, τους αποδίωκε κι έβγαινε νικητής και θριαμβευτής, ζωντανό δοχείο του Παναγίου Πνεύματος. Τούτο μαρτυράνε τα πάμπολλα θαύματα, που έκανε όσο ζούσε. Τούτο βεβαιώνουνε ακόμη και τα θαύματα που γίνονται με τη χάρη του ύστερ' από τον θάνατο του. Ένα απ' αυτά τα θαύματα είναι και τούτο:

Εκεί στη σπηλιά όπου έζησε χρόνια ο Άγιος, αναπαύτηκε κι όλας. Οι χριστιανοί των γύρω χωριών με σεβασμό κι ευλάβεια μαζεύτηκαν τότε για να κηδέψουν το άγιο σκήνωμα του και να πάρουν με τον τελευταίο ασπασμό την ευλογία του. Με συντριβή καρδιάς ενταφίασαν το σώμα στη γη, ενώ ή ηρωική ψυχή του πέταξε ολόλευκη στον ουρανό, για να χαρεί και να ζήσει εκεί την ασφαλή κι άμεμπτη ζωή των νικητών της πίστεως μας.

"Υστερα από καιρό οι κάτοικοι των δύο χωριών βρήκαν στη σπηλιά το άγιο λείψανο του. Δεν δυσκολεύτηκαν να το αναγνωρίσουν. Ή ευωδία και το μύρο που ξέχυνε ήταν χαρακτηριστική. Ό πόθος των κατοίκων των δύο χωριών να μεταφέρουν τον θησαυρό που βρήκαν στο χωριό τους για να τον έχουν πάντα κοντά τους, σκόνταψε στο που να τον μεταφέρουν. Και τα δύο χωριά τον απαιτούσαν. Κανένας δεν υποχωρούσε για το άλλο. Ή χαρά που γέμισε τις καρδιές με την εύρεση του λειψάνου, χάθηκε για μια στιγμή και τη θέση της πήρε μια ζωηρή συζήτηση, που απειλούσε να εξελιχθεί σε επικίνδυνη φιλονεικία. Τη στιγμή εκείνη μια πρόταση που ρίχτηκε από κάποιο έδωκε τη διέξοδο και τη λύση στο πρόβλημα που δημιουργήθηκε:

- Να δώσουμε ένα βόδι το ένα χωριό κι ένα βόδι το άλλο. Να τα ζέψουμε σ' ένα αμάξι, στο όποιο να βάλουμε το άγιο λείψανο κι όπου σταματήσουν τα βόδια, εκεί να κτίσουμε ένα ναό και να το αποθέσουμε, είπε ή φωνή.

Αυτά κι έγινε. Τα βόδια έσυραν το αμάξι και σταμάτησαν στην Κώμη Κεπήρ. Εκεί εναποτέθηκε το άγιο λείψανο και βρίσκεται μέχρι σήμερα, για να θυμίζει σ' όλους τη δύναμη της εγκράτειας και της ηθικής καθαρότητας, την ανυπέβλητη δύναμη της αρετής.

Την εγκράτεια και την ηθική καθαρότητα, την αρετή με μια λέξη καλείται να κάμει βίωμα και σκοπό της ζωής του κι ο σύγχρονος άνθρωπος. Το απαιτεί ή έξοδος μας από τη συμφορά και τον όλεθρο στον όποιο μας έχουν ρίξει οι

καταχρήσεις κι οι ηθικές παρεκτροπές του καιρού μας. Το ζητά ή ειρηνική ζωή πού νοσταλγούμε όλοι μας. Το θέλει αυτό τούτο το συμφέρον μας. Γιατί όπως πολύ σοφά τονίζει ο μεγάλος της ερήμου ασκητής, ο άγιος Αντώνιος και το μαρτυρεί κι ο Άγιος μας με το παράδειγμα του, «ο μεν πλούτος και συλάται και υπό των δυνατωτέρων αρπάζεται, ή δε αρετή της ψυχής, μόνη εστί κτήσις ασφαλής και ασύλητος και μετά θάνατον σώζουσα τους κεκτημένους αυτήν».

Αλήθεια! Μόνη αυτή και υψώνει και σώζει.

Απολυτίκιο 'Ηχος γ'

Χαίρει έχουσα ή Καρπασέων Κώμη λάρνακα των σων λειψά νων, πανασοίδιμε πάτερ Αυξέντιε. Ως γαρ ποτέ πολεμίους κατήσχυνας, και των δαιμόνων το θράσος ενίκησας και κατηύφρανας ημάς τους πιστώς σοι κράζοντας, ικέτευε, δωρήσασθαι ήμιν το μέγα έλεος.

Εξήγηση : Πανασοίδιμε πατέρα Αυξέντιε, ή Κώμη της Καρπασίας χαίρει, γιατί έχει τη λάρνακα με τα λείψανα σου. Όπως τότε πού ήσουνα στη ζωή νικούσες και κατεντρόπιαζες τους εχθρούς, με τον ίδιο τρόπο και σήμερα νικάς το θράσος των δαιμόνων και χαρίζεις την ευφροσύνη σε μας, πού καταφεύγαμε σε σένα και σε επικαλούμεθα με πίστη. Σε παρακαλούμε να μεσιτεύεις στον Κύριο, να μας χαρίζει τη μεγάλη Του εύσπλαγχνία.